

Příloha 1 – Anamnestický dotazník

Dobrý den,

děkuji, že jste se rozhodla zúčastnit se mého výzkumu. Velmi si toho vážím.

Nejprve Vás požádám o vyplnění krátkého dotazníku, díky kterému o Vás získám základní informace potřebné pro rozhovor. Veškeré údaje, které mi poskytnete budou anonymizovány a ve výsledné práci nebude uvedeno Vaše jméno. Všechna data budou bezpečně uchována po dobu nezbytně nutnou pro výzkum a poté zlikvidována.

Samotný rozhovor by měl proběhnout během ledna, nebo února.

1. Jaký je Váš přidělený osobní kód?

Napište číslo, které Vám bylo přiděleno v úvodním emailu.

2. Rozhodovala jste se ve svém životě o ukončení těhotenství?

Ano

Ne

3. Kdy probíhalo těhotenství?

Před méně než rokem

Před 1-2 lety

Před 3-4 lety

Před 5 a více lety

4. Kolikáté Vaše těhotenství to bylo?

První

Druhé

Třetí

Jiné:

5. V jakém týdnu těhotenství jste se začala rozhodovat o jeho ukončení?

Napište přibližnou dobu, kdy jste o ukončení těhotenství začala uvažovat, nebo Vám bylo doporučeno lékařem.

    Ihned po zjištění těhotenství

Do 8. týdne těhotenství

9.-12. týden těhotenství

12.-24. týden těhotenství

Později

Nevím, nevzpomínám si

6. Kolik času jste na rozhodování měla?

Napište přibližnou dobu.

7. Z jakého důvodu jste se rozhodovala o ukončení těhotenství? *

Můžete označit více odpovědí.

Zdravotní riziko pro matku

Zdravotní riziko pro dítě

Osobní důvody

Ekonomické důvody

Jiné:

8. Kdo rozhodnutí o ukončení těhotenství učinil?

I v případě, že výsledkem rozhodování bylo v těhotenství pokračovat. Můžete označit více odpovědí.

Já sama

Já s partnerem

Já s odborníky (lékař, psycholog...)

Jiné:

9. Podpořil Vás ve Vašem rozhodnutí někdo z okolí? Pokud ano, kdo?

Zaškrtněte jednu nebo více odpovědí.

Podporu jsem nepociťovala

Partner

Rodina přátelé širší okolí

Odborníci (lékař, zdravotník, psycholog)

Ženy s podobnou zkušeností

Jiné:

10. Jak Vaše rozhodování dopadlo?

Rozhodla jsem se ukončit těhotenství

Rozhodla jsem se v těhotenství pokračovat

11. Jak dopadlo Vaše těhotenství?

Narodilo se zdravé dítě

Narodilo se dítě se zdravotním postižením

Došlo ke spontánnímu potratu

Došlo k umělému ukončení těhotenství

Jiné:

12. Jak vnímáte roli lékařů a zdravotníků během rozhodování o ukončení těhotenství?

Zcela pozitivně

Spíše pozitivně

Spíše negativně

Zcela negativně

Zdravotníci v procesu rozhodování nehráli žádnou roli

13. Pokud bylo Vaše těhotenství ukončeno, jakou následnou péči jste dostala?

Můžete zaškrtnout více položek.

Těhotenství nebylo ukončeno

Psychologická pomoc

Kontakt na linky krizové intervence

Kontakt na podpůrnou skupinu nevzpomínám si

Žádná následná péče mi poskytnuta nebyla

Jiné:

14. Myslíte, že jste měla pro rozhodnutí dostatek informací?

Určitě ano

Spíše ano

Nevím, nedokážu to posoudit

Spíše ne

Určitě ne

15. Rozhodla byste se stejně znovu?

Určitě ano

Spíše ano

Nevím, nedokážu to posoudit

Spíše ne

Určitě ne

Jiné:

16. Jaký je Váš současný věk?

Méně než 18 let 18-24 let

25-29 let

30-34 let

35-39 let

40-44 let

45-49 let

50 a více let

17. Jaké je Vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

ZŠ vzdělání

Vyučení

SŠ vzdělání

VŠ vzdělání

18. Jaký je Váš status?

Můžete označit více možností.

Jsem studentka

Pracuji

Jsem na mateřské dovolené

Jiné:

19. Jaký je Váš rodinný stav?

V dlouhodobém partnerském vztahu

V krátkodobém partnerském vztahu

Bez partnera

Jiné:

20. Jaký byl Váš rodinný stav v době rozhodování o ukončení těhotenství?

V dlouhodobém partnerském vztahu

V krátkodobém partnerském vztahu

Bez partnera

Jiné:

21. Kolik máte vlastních dětí?

Žádné

1

2

3

4 a více

22. Kolik vychováváte/ jste vychovávala děti?

Děti vlastních, adoptovaných, osvojených, dětí partnera...

Žádné

1

2

3

4 a více

Poučení účastníků studie:

Data budou využita pouze pro výzkumné účely.

S těmito údaji bude nakládáno v souladu s § 16 Zákona č. 110/2019 Sb., O zpracování osobních údajů a v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (GDPR).

Data budou uchovávána a předávána pouze bez identifikačních údajů (tj. jako anonymní data), a to i v případě jejich analýzy nebo publikací. K datům budou mít přístup pouze oprávněné osoby z řešitelského výzkumného týmu na Univerzitě Karlově.

Potvrzují, že

1. jsem se seznámil/a s informacemi o cílech a průběhu výše popsaného výzkumu.
2. dobrovolně souhlasím s účastí v tomto výzkumu.
3. rozumím tomu, že se mohu kdykoli rozhodnout ve své účasti na výzkumu nepokračovat.
4. jsem srozuměn/a s tím, že jakékoliv užití a zveřejnění dat a výstupů vzešlých z výzkumu nezakládá můj nárok na jakoukoliv odměnu či náhradu, tzn. že veškerá oprávnění k užití a zveřejnění dat a výstupů vzešlých z výzkumu poskytují bezúplatně.
5. souhlasím se zveřejněním anonymizovaných dat a výstupů vzešlých z výzkumu a s jejich dalším využitím pro výzkumné a publikační účely.
6. souhlasím se zpracováním a uchováním osobních a citlivých údajů v rozsahu v tomto informovaném souhlasu uvedených ze strany Univerzity Karlovy, Pedagogické fakulty, IČ: 00216208, se sídlem: Magdalény Rettigové 4, 116 39 Praha 1, a to pro účely zpracování dat vzešlých z výzkumu.
7. pro účely případného kontaktování z důvodu zpracování dat vzešlých z výzkumu či z důvodu nabídky účasti na obdobných akcích a pro účely evidence a archivace; a s tím, že tyto osobní

údaje mohou být poskytnuty subjektům oprávněným k výkonu kontroly projektu, v jehož rámci je výzkum realizován.

8. jsem seznámen/a se svými právy týkajícími se přístupu k informacím a jejich ochraně podle § 16 Zákona č. 110/2019 Sb., O zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, tedy že mohu požádat Univerzitu Karlovu v Praze o informaci o zpracování mých osobních a citlivých údajů a jsem oprávněn/a ji dostat a že mohu požádat Univerzitu Karlovu v Praze o opravu nepřesných osobních údajů, doplnění osobních údajů, jejich blokaci a likvidaci.

23. Výše uvedené svolení a souhlasy poskytuji dobrovolně na dobu neurčitou až do odvolání.

Souhlasím s účastí na výzkumu

Děkuji Vám za vyplnění dotazníku. Pokud byste mi chtěla před samotným rozhovorem něco sdělit, nebo se na něco zeptat, můžete to udělat zde, nebo mi napište na e-mail (*uveden kontaktní e-mail*).

24. Je něco, co byste nyní ráda sdělila poté, co jste se nad svou zkušeností znovu zamyslela a co byste chtěla, aby tu nyní zaznělo?

Příloha 2 – Polostrukturovaný rozhovor

1. Těhotenství a průběh

- Jaké to pro vás bylo, když jste se dozvěděla, že jste těhotná?
- Jak jste prožívala své těhotenství před tím, než jste začala uvažovat o jeho ukončení?
- V dotazníku jste mi sdělila, že jste o ukončení těhotenství přemýšlela od (*časový údaj*), vzpomenete si, co vás k té myšlence přivedlo?
- Jak se vaše uvažování o těhotenství od té chvíle změnilo?

2. Proces rozhodování

- jak dlouho jste se rozhodovala?
- jaké byly v tom období převažující myšlenky?
- Co si myslíte, že vás nejsilněji ovlivňovalo?
- Jaké vnitřní konflikty jste vnímala?
- Co si myslíte, že vás nakonec v rozhodnutí utvrdilo/ přesvědčilo? Co bylo tím impulsem?

3. Informace

- Myslíte, že jste měla všechny informace, které jste pro učinění rozhodnutí potřebovala?
- Kde jste informace hledala?

4. Vztahy a podpora okolí

- Měla jste o tom s kým mluvit?
- Kdo vás v té době nejvíce podpořil?
- Komu jste sdělila, že uvažujete o ukončení těhotenství?
  - a. Partner
    - Jak se k situaci postavil partner?
  - b. Rodina
    - Jak reagovala vaši rodina?
  - c. Okolí
    - Měla jste kolem sebe kamarádky, kolegyně, další ženy, které ukončili těhotenství?
  - d. Lékaři a odborníci
    - Konzultovala jste ukončení ihned s lékařem? Jaký byl jeho postoj?
    - Rozhodla jste se v té době vyhledat odbornou pomoc? (Psycholog, krizová intervence, poradenství)

5. Ohlédnutí

- Co myslíte, že byste v té době potřebovala, aby to pro vás bylo snazší?
- Jak jste se s celou situací vyrovnávala?
- Jak se na celou situaci díváte dnes?

Příloha 3 – Ukázka z rozhovoru 101

K: No a potom teda ty jsi psala v tom dotazníku, že mezi tím dvanáctým a dvacátým čtvrtým týdnem ti teda řekli tu diagnózu. A to teda byla jaká diagnóza?

T: Nějak kolem...To byl nějak jednadvacátý, nebo dvaadvacátý týden, si myslím, že to byl. To jsem byla v nemocnici zase a...A...Protože já jsem hodně jakoby zvracela skoro celý těhotenství. Teda ne skoro, ale...Po čtrnácti dnech, co jsem věděla, že jsem těhotná jsem začala zvracet a zvracela jsem ještě i na porodním sále pomalu. A takže jsem byla jakoby hodně v nemocnici a já jsem potom začala i jakoby krvácet. Mě začaly jakoby prskat všechny ty jizvy, na děloze a prostě tak. Takže jsem musela bejt v nemocnici a...Tim že už jsem byla jakože starší, že už mi bylo třiatřicet a měla jsem tyhle všechny věci, tak mi začali dělat naky jako speciálnější vyšetření a šla jsem na nějaký...Genetickej ultrazvuk, nebo co mi říkali, že to je. A tam vlastně mi pan doktor řek, že vlastně bude mít V. jakoby rozštěp v obličejí a rozštěp v páteři. A že mám zhruba necelejch tak čtrnáct dní na to, abych se rozhodla, jestli ukončíme jakoby těhotenství. Já jsem se ho zeptala, jako co to znamená, že bude mít jako rozštěp v obličejí a v páteři. Že jako v obličejí si to dokážu jako představit, protože s tím jakoby normálně běžně

člověk přišel do styku. Jsem říkala, že za prvý se to dá nějak plastikou, že jo. A prostě taky jsem říkala, tak dobře, tak bude trošičku vošklivka, ale dá se s tím žít. A neuměla jsem si představit ten rozštěp v páteři. Jsem říkala: „Jako co to znamená ten rozštěp v páteři?“ A von říká (přezíravým tónem): „Nó, no tak to asi bude jako ležák.“ A já říkam: „Jako jak, *asi jako ležák*?“ „No, tak jako různě.“ A já říkám: „A je to jako jistý, že má ten rozštěp v páteři, nebo budete dělat nějaký další vyšetření.? Nebo jako v jakým rozsahu? Jsou různý varianty?“ A on říká: „No tak teď jsem vám tohle řek a vy máte deset dní na to, abyste si jako rozhodla, že jako přerušíte těhotenství, nebo ne.“

No tak mě vrátili na to oddělení, tak jsem se tam jako snažila jako různě ptát těch doktorů při těch vizitách. Tak při tý první vizitě: „No tak to jste se měla zeptat pana doktora, na tom speciálním.“ Tak já říkám: „Tam jsem dostala jenom tyhle informace.“ „No tak to vám jako nikdo jinej víc neřekne.“ No tak pak přišla nějaká ta velká vizita, tak ty řekli, že to se mnou teďka řešit nebudou, že se mám nahlásit ráno prostě vizitě, že mám pak přijít jakoby sólo já. Jakoby do ordinace. No a říkali: „No a co vlastně chcete slyšet?“ Já říkam: „No já chci jako slyšet, jaký jsou tam rizika a jak jako moc je to... Jak to jako ovlivní život toho dítěte. A potažmo jakoby tý rodiny. Na co se máme jako připravit a jak moc je to... V jakým je to jakoby rozsahu a jestli je to teďka jako stoprocentní, nebo jestli je to nějaké jakoby předpoklad a ještě to budete nějak jako dovyšetřovat.“

A on říká: „No pan doktor tady jako píše, že, že prostě je tam jako riziko toho rozštěpu, těch dvou rozštěpů.“ Já říkám: „Je tam *riziko*, tak já si pod tím jako představuju, že prostě jako to ještě není jako stoprocentní, že kdyby tam ten rozštěp byl, tak napíše jako diagnostikoval jsem rozštěp ten a ten a v tom a tom stádiu.“ A se mě jako ptal, jako kolik mám jako semestrů medicíny, že s nim takhle prostě komunikuju. Jestli nejsem nějaká moc chytrá. Já jsem říkala: „No, chytrá nejsem ale prostě zase nejsem úplně blbá. A je to prostě moje vymodlené dítě. A když teda tam nemám jakoby stoprocentně a chci vědět nějaký informace, než se teda rozhodnu. Když se mám rozhodnout prostě pro to, že to dítě zabiju.“ No a on říká: „Nó, to nemusíte takhle jako prožívat, to prostě není prostě jakoby že byste ho zabila, nebo to...“ A já říkám že prostě je, je to prostě moje součást, je to prostě živej tvor a prostě... Navíc jako já jsem prostě věřící člověk a já prostě jsem jako vděčná za tenhle dar. A teď, teď jsem viděla tu změnu, v momentě, když jsem řekla že jsem věřící, tak jako říká: „Aha.“ A tím to prostě pro něj skončilo. Odmítal se prostě se mnou o tom bavit. Říkal: My jsme vám to prostě... A teď máte deset dní. Teď už teda necelejch deset dní, abyste se jako rozhodla a jako to...“ No, takže já jsem prostě, jsem to řekla manželovi. Manžel říká jako... Víceméně říkám jako, že se bojím jenom jako toho, jestli prostě bude V. ležáček, tak jako... Jak to prostě budeme zvládat s tou I., ale... Že prostě nemám

ty stoprocentní informace a navíc vlastně my jsme měli už zkušenost od kamarádky, který vlastně taky říkali, že prostě nebude mít holka vyvinutej žaludek a já nevím, co všechno a pak prostě nakonec se narodilo úplně v pořádku. Tak jsem říkala: „Hele, já nevím. Nedělá to na mě jako dojem, že by věděli prostě jak hrozný to bude.“

Příloha 4 – Ukázka z rozhovoru 102

K: A vy jste třeba znala předtím někoho, kdo si procházel něčím podobným, nebo měla jste takhle nějaké informace o tom, jak to vypadá, nebo co to obnáší mít dítě s postižením? Nebo jestli jste z těch informací, co jste načetla čerpala?

E: No, v okolí jsem měla jednoho blízký...bližšího člověka, kdy měli dítě postižený a zemřelo jim někdy...V pěti, šesti letech...No a jinak jako...Tyhle ty témata mě zajímaj, takže já jako i sleduju tohle téma, takže myslím, že jsem povědomí docela měla.

K: Takže to vlastně nebyl úplně do neznáma krok. Že jste s nějakou představou do toho vstupovala, do toho procesu rozhodování.

E: Myslím, že jo.

K: A vlastně em.. Jako dokázala jste si třeba představit vlastně tu realitu s tím dítětem s postižením, nebo jste si to třeba vůbec nepředstavovala a věděla jste, že vlastně to byste prostě nezvládla.

E: Uměla jsem si to představit, ale jak říkam. V podstatě snažila jsem se samozřejmě. Prostě ve chvíli, kdy jste těhotná, tak v podstatě to miminko, už vo něm víte, de fakto. Navíc v té době, já nevím, v tom šestnáctým, sedmnáctým tejdnu, já už jsem o něm i věděla. Takže jakoby jsem s tím v šim samozřejmě...Pro tu ženskou je to v tu chvíli strašlivě těžký. A myslím, že to jakoby nesrovnatelný eee z pohledu třeba toho muže. Eee v podstatě, když jsme spolu komunikovali, tak jsme řešili jakoby pro a proti. Ale samozřejmě ten pohled toho manžela je daleko racionálnější. Vy v tom máte daleko víc ještě ty emoce. Ale ee jak říkám, jako v podstatě tam zvítězilo to, že, že já si jako, že bych se starala asi úplně v pohodě, stejně tak jsem já nevím, když jsme mluvili o těch (šum v hovoru, neslyšela jsem slovo). Tak třeba jsme chodili cvičit do Sokola, kam docházela pani s holčičkou s Downovým syndromem.

K: Ehm.

E: Takže to byly další momenty, který jsou pro mě strašně fajn, tohleto vidět. A viděla jsem, že fungujou celkem normálně. Samozřejmě, má to nějaký svoje omezení, limity, ale ani jsem neviděla, že by se tam lidi chovali nějak negativně, nebo tak. Takže tady z toho pohledu pro mě to jako celkem přirozený, ale říkam, tym spíš zvítězil ten výhled do toho budoucna. Že vám bude třeba šedesát, sedmdesát a už se o něj nebudete moct postarat a budete řešit, jestli najdete,

řekněme třeba nějaký zařízení, kde může být, nebo ho v podstatě, když to řeknu ošklivě hodíte na krk jako staršímu bráchovi, jo. No. Takže a plus teda říkám, tam nám ještě vyslovili ještě nějaký podezření na nějaký přidružený vady srdce a tak dál. A v tu chvíli říkali, že neuměj odhadnout, jak moc velký to postižení bude. A taky se může stát, že bude větší a eee....to dítě by třeba zemřelo dřív, no. Tak to je pro mě jakoby...Taky docela (hořké pousmání) zásadní argument. (

K: Takže během těch tří dnů jste se nějak vlastně, jste došla k nějakému závěru. A potom jste ještě psala, že jste měla nějaký týden na změnu toho rozhodnutí. Tak jestli jste ještě v tom týdnu uvažovala, nebo už jste si byla jistá a už jste se třeba k tomu nechtěla vracet, k tomu rozhodování?

E: No, vono v podstatě vám daj nějaký čas, že jo, na to rozhodování. Zase jsem šla zpátky na tu gynekologii, tam jsme s tou lékařkou probírali. Ona prostě dávala mi všechny informace, opravdu velmi citlivě, vstřícně, jako nemůžu říct jediný křivý slovo. A s tím že tedy mi dali nějaký termín na to, kdy by to těhotenství teda bylo ukončeno. A říkám, bylo to až za těch x dní. A to bych řekla, že (pousmání), že bylo prostě strašný. Protože i když jsme si to s manželem nějak zdůvodnili a uzavřeli a rozhodli jsme se, tak furt vám zbývá ten čas, kdy furt to v sobě řešíte. (Respondentce se chvěje hlas.) No, takže asi asi kdyby mi v tu chvíli řekli, tak nastupte zítra, tak radši půjdu hned. No, protože samozřejmě jako rozumově si to zdůvodníte, ale citově je to strašně těžký.

K: Tomu rozumím. A vlastně když jste se šla bavit o tom s vaším partnerem, jak jste očekávala, že se k tomu postaví?

E: No, spíš jsem teda čekala, proto že, že bude pro to ukončení. (Respondentka mluví již klidně.) Eeee protože eee, manžel je ještě starší teda než já, o sedm let, takže teda z jeho pohledu tam, tam jako...Bylo ještě složitější ještě než pro mě si představit potom tu péči no.

K: Takže jste čekala, že vás v tom rozhodnutí nějakým způsobem podpoří, nebo že vlastně bude zastávat stejné stanovisko, jako vy?

E: Eh, no, já jsem do toho šla s tím, že je to jako votevřený. Byla jsem samozřejmě příkloněná na jednu stranu, ale jako no. V podstatně jsme se shodli. Takže, takže to rozhodování bylo jako v tomhle ohledu asi jako jednodušší. (V pozadí jsou slyšet dětské zvuky)

K: Jo jo jo. A přebíral partner vlastně v tom rozhodování nějakou jako aktivnější roli, nebo máte spíš pocit, že emm vás jako podpořil, nebo pomohl vám se rozhodnout.

E: Emm, no jako, asi bych řekla, že to bylo v podstatě půl na půl. Že jsme se v podstatě na tom shodli. Že jsme měli ve výsledku, ve výsledku stejný argumenty no. To co jako převážilo a ty důvody no.

K: A nějakou další, nebo širší rodinu jste do toho rozhodování také zapojili? Nebo to bylo bylo...

E: Ne.

Příloha 5 – Ukázka z rozhovoru 103

S: Tam prostě ne. Řeklo se ne a hotovo.

K: A bavili jste se o tom vůbec?

S: Ne.

K: Prostě jste si řekli, že k doktorovi.

S: Doktor a šmitec. Jako vůbec. Tam to bylo takový radikální a jako. Není to jako v dnešní době, že ty maminky to s těma holkama probíraj. Samozřejmě že jo i já s K... Že jo teď se do toho stavím. Teď se stavím jako na jinej na jinou stranu jako jo, tím pohledem. Ale prostě dřív to tak nebylo no.

K: Hm, hm.

S: To prostě ta doba, ta doba toho komunismu byla...(pauza) Tam strašně jakoby...Já nevím ty komunisti to hodně ovlivnili. Hodně jako jo prostě. Já jako jsem nemohla jít na školu, protože nebyl táta u komunistů. Víš, tam hrozně se to ovlivňovalo tím jakoby směrem. Takže tam obavy z toho coby, kdyby, jo. Tam ne prostě. Šup doktor a hotovo. Nebyla jiná volba. Ani jsem neměla čas vo tom přemýšlet.

K: Takže tam žádný pro a proti tady nefungovalo.

S: Ne, dřív ne.

K: Hm. No a když jsi šla na tu interrupci, tak jsi jako věděla, co tě čeká?

S: Jo, to mi vysvětlili. To mi vysvětlila doktorka. Řekla mi, co mi budou dělat. Samozřejmě to bylo pod narkózou, že jo. A jako s čím mam počítat, kdyby něco. Jo, tak vždycky je riziko, že jo. I i v dnešní době, když já jsem třeba po operaci, tak vždycky je nějaký riziko. Takže všechno mi vysvětlili, povídali si se mnou vo tom. Jako hodně mě uklidňovali. Myslím, že jako ty doktoři věděli moc dobře, co ty holky jakoby prožívaj jo. Není to jakoby takový jako přideš domů, dostaneš facku, jo. To ne. (smích) Jako vysvětlili mi to hodně.

K: A bála ses toho?

S: Hele ani ne. Tím že prostě...

K: Ses víc bála toho těhotenství asi.

S: No, asi jo, v té době jako. Jó jako věděla, že když to podstoupím, že zase se všechno uklidní, jo. A zase budu mít takovej ten, takovou, takovej ten...jak to říct, ne moc nad svým životem, ale...Zase to bude takový jako o mě, jo. Že si budu moct rozhodovat co chci, kdy chci, jak chci. Sice ne úplně, ale jako... Přece jenom, kdybych se rozhodla si to nechat, což teda jako v tý

době neexistovalo, tak stejně, pak nemůžeš nic. Jo? Nemůžeš nikam ject, nemůžeš do školy, nemůžeš nic. Musíš se starat, že jo. A dřív to bylo takový, že jsi měla půl roku mateřskou, pak jsi musel jít pracovat. Dítě do jeslí jako jo. V půl roce. Takže jako tam...Spíš mě to uklidnilo, když mi to všechno vysvětlili, jo. Měli pravdu.

K: Že budeš mít takovou větší svobodu zase.

S: Hm. A měli pravdu jako jo. Víme, že to je teďka ještě i mladší, že jo. No tak. To neovlivníme.

K: Takže jsi byla ráda i jak se k tobě chovali ty doktoři. Myslíš, že to bylo jako profesionální?

S: Jo. Jo, určitě. Byla jsem ráda za to.

K: A cejtla jsi tam i takovej ten lidskej přístup, nebo máš pocit, že to prostě udělali tak jak měli a hotovo?

S: Hele ani ne. Tam když jsem potom šla i na ten sál, tam i ty sestřičky jako že tě hodně uklidňují. Myslim že to bylo fajn v té době. Byla jsem až jako překvapená. Když to tak řeknu jo. Protože když si vzpomenu na svojí zubařku, která prostě je drrrrř a neřvi. Byla taková rázná jo. Tak v tomhle případě myslim si, že jako byly citlivější. Jako určitě. Můžu říct, že jo.

K: A jak ses po tom potratu cejtla? Měla jsi třeba...Napadlo tě třeba vyhledat nějakou pomoc jako pro sebe, myslim třeba...

S: Psychologickou.

K: Psychologickou, ale myslim třeba i od známých i nějakou podporu.

S: (vrtí hlavou)

K: Ne, vůbec.

S: Vůbec., vůbec. Já jsem v tom taková jakoby...I mam to v sobě, že všechno si vyřeším sama. Jsem taková jakoby mm můžu říct, že jsem psychicky silnější osoba. Takže jsem to nějakým způsobem vstřebala a jelo se dál no.

K: Takže ani potom ses nesvěřovala nikomu.

S: Ne, vůbec.

K: A proč? Jako že ses bála se svěřit?

S: Né, to vůbec ne. Ale nejsem taková, že bych chodila a brečela někomu na rameni.

K: Jsi to nepotřebovala teda.

S: (souhlasně kýve hlavou) Možná, že to třeba nechá stopy v tom člověku. Já neřikam, že ne. To chraň bůh. Protože třeba s K. k psychologce chodim jo. K psychiatrice, ne k psychologce jo. Takže já se tomuhle nebráním. Ale prostě nepotřebovala jsem. Já jsem na to snad ani neměla čas. Protože zase jsem musela zpátky do těch kolejí. Zase se věnovat tomu mladšímu bráchovi. Vodit ho do školy, ze školy. Já do školy, ze školy. Přideš domů, musela jsem uvařit, uklidit. Nebyl na to čas vůbec. Takže možná proto no.

K: No a změnil se třeba nějak postoj tvých rodičů?

S: Ne.

K: Už jste se k tomu pak nevraceli?

S: Ne, vůbec. Čára a vůbec jsme se k tomu nevraceli. Nevim jakoby co...(pauza. Nevim, třeba mojí mámu to třeba hlodalo, ale nedala nic najevo.

K: Takže jste to spíš brali jako takovej...

S: Prostě úlet. Prostě úlet. Prostě něco, co se stalo, vyřešilo se to a jelo se dál, no.

K: No a ty sama jsi na to myslela někdy potom?

S: Ale jako asi jo. Asi jsem si vzpomněla. Ale asi jako v tom smyslu, když už jsem třeba chtěla jo. Jako svoje vlastní. Když už jsem byla s P., když už jsme byli to...Ale jako ne, že bych toho někdy litovala. Asi ne. Protože si myslím, že to v tu dobu bylo pro mě to nejlepší. Myslím si to.